

«Έργον δὲ Μοναχοῦ, μὴ δὲ τοῦ τυχόν
ἀνέχασθαι καὶ νομοθεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον».

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἔκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Δ'

Σεπτέμβριος - Οκτώβριος 1996

Ἄρ. Φύλλου 20 (58)

ΠΕΡΙ ΓΝΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΨΕΥΔΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ — Β'

Συνεχίζοντας τὸ ἄρθρον τοῦ νεοημερολογίτου ἱερομονάχου π. Εὐθυμίου Τρικαμηνᾶ: «Σχέσεις ἐπισκόπου μετὰ τὴν Σύνοδον καὶ ἐπισκόπου μετὰ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ», ἀναδημοσιεύομεν τὰ ἀκόλουθα, ποὺ ἐκφράζουν τὸ πιστεύω τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως διὰ τὸ παρὸν σοβαρὸν θέμα:

«Ἐδῶ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι αὐθαίρετα οἱ σημερινοὶ Ἐπίσκοποι τοῦ 20οῦ αἰῶνος λένε στὸν λαὸ ὅτι, γιὰ νὰ βγῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, πρέπει νὰ ἀποφασίσῃ ἡ Ἐκκλησία, ἐννοῶντας βέβαια ὡς Ἐκκλησία κατὰ τὰ Παπικὰ πάντοτε πρότυπα τὴν σύνοδο, δηλαδὴ τοὺς ἑαυτοὺς των. Αὐτὸ ὅμως δὲν συμβαίνει στὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ καθένας Ὁρθόδοξα βαπτισμένος χριστιανὸς τοποθετεῖται ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν πίστη του καὶ τὰ ἔργα του. Καὶ οὔτε μπορεῖ ἡ σύνοδος κάποιον ὄντως Ὁρθόδοξο νὰ τὸν θέσῃ ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ δὲν πάει μετὰ τὰ νερά της, οὔτε πάλι κάποιον αἵρετικό ἢ κατὰ τὴν πίστη ἢ κατὰ τὴν ζωὴ νὰ τὸν ἔχῃ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ ταιριάζει μετὰ τὰ γούστα της. Ἄν ἦταν ἔτσι, τότε θὰ ἦταν ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ γιὰ ἓνα χρονικὸ διάστημα, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός καὶ τόσοι ἄλλοι ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ βρέθηκε κάποια σύνοδος καὶ τοὺς καθήρεσε, ἢ τοὺς ἀφόρισε ἢ ἐπειδὴ συμφώνησαν παρανόμως κάποιες τοπικὲς Ἐκκλησίες. Τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς στὴν Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι νὰ συμφωνήσουμε ὅλοι, ἀλλὰ νὰ συμφωνήσουμε στὴν ἀλήθεια. Δι' αὐτὸ καὶ ἓνας νὰ μείνῃ ἔχων τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς μαζί μετὰ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἐν οὐρανοῖς δικαίους ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησία.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀποτελεῖ ὁ 15ος κανόνας τῆς πρωτοδευτέρας συνόδου, ὁ ὁποῖος λέει γιὰ τοὺς ἱερεῖς, ποὺ χωρίζονται ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο, ἐπειδὴ κηρύττει αἵρεση δημόσια καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, πρὶν ἐκδοθῇ κάποια ἀπόφασις ἀπὸ τὴν σύνοδο, ὅτι δὲν ἐχωρίστηκαν ἀπὸ Ἐπισκόπους ἀλλὰ ψευδεπισκόπους καὶ δὲν ἔσχισαν τὴν Ἐκκλησία ἀλλὰ μετὰ τὸν χωρισμὸ τοὺς ἐγλίτῳσαν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ σχίσμα. Τὸν Ἐπίσκοπο, πρὶν βγῇ ἀπόφασις ἀπὸ τὴ

σύνοδο, τὸν ὀνομάζει ὁ κανόνας αὐτὸς «καλούμενον Ἐπίσκοπον», δηλαδὴ κατ' ὄνομα καὶ ὄχι κατ' οὐσίαν. Τὸν δὲ χωρισμὸν ἀπὸ τὸν κατ' ὄνομα Ἐπίσκοπο τὸν ὀνομάζει ἔνωση μετὰ τὴν κατ' οὐσίαν Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι ὁ Χριστὸς, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ πατέρες, οἱ δίκαιοι, καὶ ὅσοι ἀπὸ τοὺς ζῶντας χριστιανοὺς συμφωνοῦν μετὰ αὐτοὺς. Ἄρα, λοιπόν, σύμφωνα μετὰ τοὺς κανόνας σχίσμα στὴν Ἐκκλησία δημιουργῶ, ὅταν ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ ἐνωθῶ μετὰ τοὺς κατ' ὄνομα Ἐπισκόπους καὶ ἔνωση στὴν Ἐκκλησία δημιουργῶ, ὅταν χωρισθῶ ἀπὸ αὐτοὺς. Σημεῖο ἀναφορᾶς εἶναι πάντοτε ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ Παράδοσις καὶ ὁ Ἐπίσκοπος, ἐφ' ὅσον συμφωνεῖ καὶ ταυτίζεται μετὰ λόγια καὶ μετὰ ἔργα μετὰ αὐτά.

Ὅλα τὰ δεινὰ ἐκ τῶν ἐπισκόπων

Ὅταν λοιπόν βλέπουμε στὶς ἡμέρες μας νὰ ἀφορίζονται οἱ ὄντως Ὁρθόδοξοι καὶ νὰ μὴν καταδικάζονται οἱ ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ αἵρετικοὶ τύπου Στυλιανοῦ Χαρκιανᾶκη κλπ., πρέπει νὰ καταλάβουμε ὅτι καὶ οἱ ἀναγνωρίζοντες τοὺς παράνομους ἀφορισμούς, ὅλοι αὐτοὶ ἀνήκουν ἐκεῖ ποὺ ἀνήκουν οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τοῦ κακοῦ, δηλαδὴ στὸν Οἰκουμενισμό καὶ ὄχι στὴν Ὁρθοδοξία. Ἀλλοίμονο, ἂν ὁ Χριστὸς περίμενε τὴν ἀπόφασις τῆς συνόδου, γιὰ νὰ κατατάξῃ κάποιον ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἀλλοίμονο, ἂν ἡ Ὁρθοδοξία εἶχε ἀφεθῇ στὴν ὑπεράσπισιν καὶ προστασίᾳ τῶν Ἐπισκόπων μόνον ἢ τῶν συνόδων. Ἄν κάποιος κατορθώσῃ νὰ βρῇ κάποιο κακό, ποὺ νὰ συνέβῃ στὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της ἕως σήμερα, πίσω ἀπὸ τὸ ὅποιο νὰ μὴ κρύπτονται οἱ Ἐπίσκοποι, αὐτὸς θὰ ἔχῃ κάνει τὴν μεγαλύτερη ἀνακάλυψιν ὅλων τῶν αἰώνων. Εἶναι λοιπόν ἀλήθεια ὅτι ὅσο ὁ καλὸς Ἐπίσκοπος εἶναι πηγὴ εὐλογίας γιὰ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία, ἔτσι καὶ ὁ κακὸς εἶναι ἐστία μολύνσεως, μᾶστιγα καὶ κατάρα γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Καὶ ἂν ἡ σύνοδος ἀποτελεῖται κατὰ τὸ πλεῖστον σήμερα ἀπὸ κακοὺς Ἐπισκόπους, τότε πρέπει νὰ ποῦμε ἀντίο Ὁρθοδοξία, ἀντίο Παράδοσις, ἀντίο Ἐκκλησία, ἐφ' ὅσον βέβαια εἴμεθα ὀργανικὰ ἐνωμένοι μετὰ αὐτοὺς.

Νὰ σκεφθοῦμε, γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴν ἐξαθλίωσιν καὶ πλάνην καὶ ἀποσύνθεσιν τῆς συνόδου ὅτι πρόσφατα

ἀνεκέρυξαν ὡς ἅγιο τὸν Χρυσόστομο Σμύρνης, ὁ ὁποῖος ἀποδεδειγμένα ἦταν Μασῶνος καὶ Οἰκουμενιστῆς καὶ ἀλλάξαν ἔτσι ριζικὰ τὴν περὶ ἁγίων Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, γεμίζοντας μὲ ἀπέραντη χαρὰ τοὺς Μασῶνους, πὺ κατὰ τὰ ἄλλα κάνουμε πῶς τοὺς πολεμοῦμε καὶ βάζοντας τοὺς χριστιανοὺς νὰ προσκυνοῦν καὶ νὰ προσεύχωνται στοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ διαβόλου. Καὶ ἂν θέλουμε καὶ ἄλλο παράδειγμα, γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸν ὑπουλο τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο οἱ Οἰκουμενιστὰι Ἐπίσκοποι ἐργάζονται, γιὰ νὰ ἀμβλύνουν τὸ κριτήριο τῶν Ὁρθοδόξων ὡς πρὸς τὴν πίστη, ἃς ποῦμε καὶ τὸ ἐξῆς: Στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος τὴν περίοδο τῆς σαρακοστῆς στὴν ἐκπομπή «Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας» παρουσίασαν ὡς ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας τὸν Φραγκίσκο τῆς Ἀσσιζῆς καὶ μίλησαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ γιὰ τὴν «ἁγία ὄστια». Τὰ σχόλια νομίζω περιτετοῦν. Ἄς ἀφήσουμε, πὺ σὲ αὐτοῦ τοῦ τύπου τοὺς σταθμούς, τοὺς λεγομένους ἐκκλησιαστικούς, βάζουν μουσική ΡΟΚ καὶ κοσμικὰ τραγούδια, γὰ νὰ πλησιάσουν δῆθεν τοὺς νέους».

Τὸ ἀνωτέρω κείμενον τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἀφανοῦς ἱερομονάχου πὺ τόσο εὐστοχα ἐκφράζει τὴν πατερικὴν διδασκαλίαν, πρέπει νὰ τὸ διαβάσουν πολλὰς φορὲς οἱ κήρυκες τοῦ συνθήματος «ν' ἀγωνιζώμεθα ἐντὸς Ἐκκλησίας», ἐννοοῦντες ἐνωμένοι πάντοτε μὲ τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὴν Σύνοδον, ἀνεξαρτήτως ἂν αὐτοὶ ὀρθοδοξοῦν ἢ ὄχι!

Πὺ εἶναι οἱ «Ζωναράδες». «οἱ ὀρῶντες» καὶ οἱ Ἀγιορεῖται Καθηγούμενοι, πὺ δεκαετίες τώρα κοιμίζονται τὰ πνευματικοπαῖδια τους μὲ τὸ ἀνωτέρω κήρυγμα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φθάσωμε στὰ σημερινὰ χάλια, νὰ συλλειτουργῇ ὁ πατριάρχης μὲ τὸν πάπα καὶ νὰ μὴ τολμοῦν νὰ τὸν ἀποκηρύξουν!

Ἄς τὰ διαβάσουν αὐτὰ πολλάκις οἱ θεολόγοι τῶν Ὁρησκευτικῶν Ὁργανώσεων καὶ οἱ ὁπαδοὶ τους, γιὰ νὰ δοῦν πόσο ἀπέχονται ἀπὸ τὴν διδασκίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁποῖα ἢ εὐθύνη τους διὰ τὴν σημερινὴ προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας. Πότε ἐπὶ τέλους θ' ἀφαιρέσουν τὸ «κάλυμμα» ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των, ὥστε ἀμερόληπτα νὰ μαθητεύσουν διὰ πράξεως στὸ διδασκαλεῖο τῶν Πατέρων;

Εὐχόμεθα στὸν π. Εὐθύμιον νὰ ἐνσαρκώσῃ τὸ κείμενό του διὰ τῆς πράξεως, παραμένοντας μέχρι τέλους συνεπὴς στὰ κηρυχθέντα. Γράφομεν «μέχρι τέλους συνεπὴς»; διότι πιθανότατα θὰ διωχθῇ ἐκ τῶν ἐπισκόπων, ὅπως ἐδιώχθησαν μετὰ μεσαιωνικῆς βαρβαρότητος καὶ οἱ πατέρες μας, ὅταν ἀντέδρασαν στὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τοῦ 1924. Δυστυχῶς δὲ μέχρι σήμερον, ἢ διαγωγή καὶ ψυχολογία τῶν ἐπισκόπων παραμένει ἢ αὐτή. Ἐνῶ ἐπικροτοῦν φανερώς ἢ κρυφίως καὶ σιωπηρώς τὴν κακὸδόξον πορείαν τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου, συγχρόνως ἀποστρέφονται καὶ δῶκουν τοὺς πιστοὺς τοῦ πατρῶου ἑορτολογίου, ἀκριβῶς διότι τὸς ὑπενθυμίζουν τὰς... ἁμαρτίας των. Καὶ τὸ θλιβερότερον εἶναι, ὅτι δὲν φαίνεται ἀπὸ πούθεν ἀ ἐλπίδα ἀνανήψεως καὶ μετανοίας των, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τολμᾷ νὰ πάει ἀντίθετα στὸ ρεῦμα...

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ἀνωτέρω ἀναπτύσσονται πολὺ ἐπιτυχῶς στὸ περιοδικὸ «Ἄγιοι Κολλυβάδες» πὺ συντάσσει καὶ ἐκδίδει ὁ ὁμολογητῆς ἱερεὺς π. Νικόλαος Δημαρᾶς, Δρ. Ν., παραθέτομεν πρὸς χάριν τῶν ἀναγνώστων μας τὴν σχετικὴν περικοπήν:

«Διάχυτη εἶναι ἢ παπικὴ νοοτροπία τῶν Νεοημερογιτῶν. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψη αὐτὴ εἶναι ἀδιανόητο νὰ ἐγερθοῦν οἱ πιστοί, λαϊκοί, μοναχοὶ καὶ ἱερεῖς ἐναντίον ἀρχιερέων πὺ καταπατοῦν τὶς Ἱερὲς Παραδόσεις τῶν Πατέρων καὶ κηρύσσουν αἱρέσεις κατεγνωσμένες. Αὐτὸ πὺ ἐγινε σὲ ὅλη τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καταδικάζεται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Τὴν αὐθεντία ὅμως μέσα στὴ Ἐκκλησία τὴν ἔχει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Ὅποιος ἔχει Πνεῦμα Ἅγιο ἔχει τὴν αὐθεντία. Μέσα στὴν Ὁρθοδοξία, σημασία δὲν ἔχει ποιὸς συμφωνεῖ καὶ ποιὸς δὲν συμφωνεῖ μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ ποιὸς συμφωνεῖ καὶ ποιὸς δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰ ὄργανα τοῦ Παναγίου Πνεύματος: τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔτσι προσπαθοῦν οἱ Νεοημερολογίτες νὰ περάσουν τὴν ἀποψὶ ὅτι Ἐκκλησία εἶναι οἱ Ἀρχιερεῖς!!! Καὶ λένε μὲ ἀναισχυντία: «τὸ νὰ ἐγείρονται τὰ ἄτομα, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ νὰ ἀποκηρύσσουν ἐπισκόπους» τοὺς ὁποῖους ἢ καθολικὴ ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἀποδέχεται, εἶναι καθαροὶ Προτεσταντισμοί».

Γιὰ νὰ λήη κανεὶς τέτοια πράγματα πρέπει νὰ ἀγνοῇ καὶ τὸν Προτεσταντισμὸ καὶ τὴν Ὁρθοδοξία. Προτεσταντισμὸς δὲν εἶναι ἢ μὴ ἀναγνώρισις αὐθεντίας στοὺς Ἀρχιερεῖς, εἶναι ἢ μὴ ἀναγνώρισις αὐθεντίας στὴν Ἐκκλησία, εἶναι ἢ μὴ ἀναγνώρισις τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα φωτίζει καὶ καθοδηγεῖ τὴν Ἐκκλησία.

Ἡ Ὁρθοδοξία, σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς κακοδόξους Νεοημερολογίτες, ὅταν μιλάει γιὰ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐννοεῖ μόνον τοὺς Ἐπισκόπους της, οὔτε ἐννοεῖ μόνον τὴν σημερινὴν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον ἢ στρατευόμενη, εἶναι καὶ ἢ Ὁριαμβεύουσα.

Ὅταν ἢ σημερινὴ ἀνὰ τὸν κόσμον ἐπίσημη «ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν» ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν Ὁριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν, Πανορθόδοξων καὶ Τοπικῶν Συνόδων, τότε οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοὶ πὺ ἐγείρονται ἐναντίον της γιὰ νὰ παραμείνουν σὲ κοινωνία πίστεως μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων, ὄχι μόνον Προτεστάντες δὲν εἶναι, ἀλλὰ ἀπεναντίας εἶναι τὰ μοναδικὰ μέλη τῆς στρατευόμενης Ἐκκλησίας. Ὅχι μόνον σχίσμα δὲν κάνουν μὲ τὸ νὰ μὴν ἀκολουθοῦν τὴ σύγχρονον Ἱεραρχίαν πὺ βαδίζει δικούς της δρόμους, ἀλλὰ εἶναι αὐτοὶ ἢ Ἐκκλησία, γιὰ μόνον αὐτοὶ ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα μὲ τὴν ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ...

Ἡ ἐνότης (τῆς Ἐκκλησίας) εἶναι Θεολογικὰ καὶ Ἀγιοπατερικά, στὴν οὐσία της, Ἐνότης Πίστεως. Δὲν εἶναι ἐνότης διοικητικὴ. Διότι τέτοια ἐνότητα ἔχουν καὶ οἱ Φράγχοι καὶ ἀναγνώριζον ὡς σημεῖο τῆς ἐξωτερικῆς τους διοικητικῆς ἐνότητος καὶ ἀναφορᾶς

τους τὸν αἵρεσιάρχη πάπα. Ὅμως δὲν ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ βρίσκονται στὴν αἵρεσι καὶ στὴν πλάνη, ἐκτὸς Ἑκκλησίας. Τέτοια ἐνότητα ἐννοοῦν οἱ Νεοημερολογίτες ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε καὶ ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι!!! Αὐτὰ τὰ λένε βέβαια κάτω ἀπὸ τὴν φράγκικη ἐπίδρασι στὴν κακόδοξη καὶ οὐνίτικη ἐκκλησιολογία τους...

Ἡ εὐθύνη τῶν Μοναχῶν

Ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι κατεγνωσμένη αἵρεσι τόσο ἀπὸ Πανορθόδοξες καὶ τοπικὲς Συνόδους ὅσο καὶ ἀπὸ διακόσιους καὶ πλέον Ἁγίους Πατέρες;

Δὲν κηρύσσει ἐπομένως αἵρεσι ὁ λατινόφρων καὶ πεπτωκὼς εἰς τὴν πίστιν π. Βαρθολομαῖος ὅταν ἀποκαλεῖ τὸν πάπα ἀγιώτατο ἀδελφὸ καὶ τὴν λατινικὴ ἀντεκκλησίαν πρεσβυτέρα ἀδελφὴ ἐκκλησία καὶ συμπροσεύχεται λειτουργικῶς μὲ τὸν αἵρεσιάρχη πάπα; Δὲν ἀσπάζεται τὴν αἵρεσι τοῦ παπισμοῦ, ὅταν ὁ διάκονός του ἐνώπιόν του βάνη μετάνοια στὸν πάπα ἐν πλήρει ἱερατικῇ περιβολῇ καὶ «παίρνη καιρὸ» ἀπ' αὐτόν; Δὲν κηρύσσει αἵρεσι ὁ λατινόφρων πατριάρχης, ὅταν στὸν Λίβανο ὑπογράφει ὁ ἀντιπρόσωπός του, πρόεδρος τῆς μεικτῆς ἐπιτροπῆς Νεοημερολογιτῶν καὶ Λατίνων, οἰκτρός ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας Στυλιανός, ὅτι καὶ οἱ Φράγκοι ἔχουν μυστήρια; Αὐτὸ δὲν ἐπιβεβαίωσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ π. Βαρθολομαῖος στὸ κοινὸ μὲ τὸν αἵρεσιάρχη πάπα ἀνακοινωθέν μετὰ τὸ βδελυρὸ συλλεiturργο τῆς Ρώμης; Ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τοῦ ἐσβεσμένου Φαναρίου ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὶς ἴδιες αἰρετικὲς δοξασίες!

Καὶ οἱ Ἁγιορεῖτες ξέρουν πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ἐπίσκοπός τους εἶναι ψευδεπίσκοπος καὶ ψευδοδιδάσκαλος καὶ ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν μνημονεύουν γιὰ ἐπίσκοπό τους! Καὶ δὲν τὸ ξέρουν μόνον οἱ Ἁγιορεῖτες, τὸ ξέρουν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπίσκοποι στὴν Ἑλλάδα καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμον καὶ παρόλα αὐτὰ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν μνημονεύουν καὶ κοινωνοῦν μὲ τὴν αἵρεσί του καὶ καταμολύνουν τὰ θυσιαστήριά τους, γιὰτὶ κοινωνοῦν μὲ τὸν πάπα διὰ μέσῳ τοῦ π. Βαρθολομαίου καὶ μὲ τὸ φρόνημα τοῦ «πατριάρχου».

Ὅσοι τολμοῦν νὰ διακόψουν τὸ μνημόσυνο καὶ τὴν κοινωνία τοῦ αἰρετικὰ κηρύσσοντος ἐπισκόπου, χαρακτηρίζονται ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες προτεσταντίζοντες καὶ σχισματικοί!!! Ὁ Κανὼνας ὅμως τονίζει ὅτι αὐτοὶ «οὐ σχίσματι τὴν ἑνωσιν τῆς Ἑκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἑκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι». Διότι αὐτοὶ ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα μὲ τὴν Ἑκκλησίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν εἶναι πρῶτιστο καθῆκον τοῦ Ὀρθοδόξου Πιστοῦ καὶ ἐπομένως ὑποχρέωσις στοιχειώδης, νὰ προσπαθήσῃ νὰ γλυτώσῃ τὴν Ἑκκλησίαν ἀπὸ τὰ σχίσματα ποὺ προκαλοῦν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι διδάσκοντας ἄλλα ἀπ' ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἑκκλησία;

Οἱ ἀρχιερεῖς αὐτοί, ὡς εἶναι καὶ χιλιάδες, μὲ τὶς ἐτεροδιδασκαλίες τοὺς ἀποσχίζονται ἀπὸ τὴν Ἑκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν Ἑκκλησίαν τῶν Ἀποστόλων

καὶ τῶν Πατέρων. Ὅσοι ἀποσχίζονται ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἐπειδὴ συνήθως εἶναι λίγοι, φαίνονται σὰν νὰ κάνουν αὐτοὶ σχίσμα. Ἐχοντας ὅπ' ὄψιν αὐτὴν τὴν πραγματικότητα ὁ Κανὼν τονίζει σὲ ὅλες τὶς γενεές τῶν Χριστιανῶν: δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐξαπατοῦν τὰ φαινόμενα, δὲν κάνουν σχίσμα οἱ λίγοι ποὺ μένουν πιστοὶ στὴν Ἀποστολικὴ Ἑκκλησία. Σχίσμα κάνουν ὅσοι μένουν πιστοὶ στοὺς αἰρετικούς ἀρχιερεῖς καὶ ὅσοι τοὺς ἀκολουθοῦν. Αὐτοὶ ἀποσχίζονται ἀπὸ τὴν Ἑκκλησίαν τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων. Οἱ λίγοι ποὺ ἀποσχίζονται ἀπὸ τοὺς τέτοιους ἀρχιερεῖς, στὴν πραγματικότητα γλυτώνουν τὴν Ἑκκλησίαν ἀπὸ τὰ πραγματικὰ σχίσματα.

Εἶναι λοιπὸν ἢ δὲν εἶναι ὑποχρεωτικός ὁ ἹΕ Κανὼν γιὰ ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους ποὺ δὲν θὰ πρέπη νὰ ξεγελᾶνε τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς μὲ τὰ «ἔργα», τὰ μεγάλα μοναστήρια, τὰ κτήρια, τὶς κατασκευώσεις καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο, ὅτι ἔτσι τάχα ἐκπληρώνουν τὸ καθῆκον τους ὡς Ὀρθόδοξοι; Ὅλα αὐτὰ ἔχουν νόημα, ὅταν γίνονται γιὰ τὴν δόξα τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅταν οἱ ἡγούμενοι ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Καὶ ἀντιθέτως γίνονται ἐπιπρόσθετο βάρος στὴ ψυχὴ ἐκείνων ποὺ τὰ προβάλλουν μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα καὶ ρίχνουν στάχτη στὰ μάτια καὶ ἐξαπατοῦν τοὺς ἀπλοὺς ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦν, ἐπειδὴ ἐντυπωσιάζονται ἀπὸ τὰ «ἔργα», παρασύροντάς τους ἔτσι στὴν πλάνη καὶ στὸν ὀλεθρο τῆς αἱρέσεως...

Εἶναι ἐπομένως πρωταρχικὸ καθῆκον ἡμῶν τῶν κληρικῶν νὰ αγωνιζόμεσθε γιὰ νὰ διαφυλαχθῇ ἀμόλυντον τὸ Θυσιαστήριον τῆς φιλάτης Ὀρθοδοξίας μας ἀπὸ κάθε αἰρετικὴν ἐπιμειξίαν, γιὰτὶ διαφορετικὰ γινόμεσθε πρόξενοι ἀπωλείας καὶ τῶν ψυχῶν μας καὶ τῶν πιστῶν ποὺ μᾶς ἀκολουθοῦν, γιὰ τοὺς ὁποίους θὰ δώσουμε λόγον στὸν Θεόν...

Τί ἀπολογίαν θὰ δώσουν εἰς τὸν Πανάγιον Θεὸν οἱ Μοναχοὶ τῆς σήμερον, ὅταν βλέπουν τοὺς Ὀρθοδόξους ἀδελφούς τους νὰ πάσχουν καὶ νὰ διώκωνται καὶ ἐκεῖνοι ἀρκοῦνται στὴν προδοτικὴ σιωπῇ;⁽¹⁾

Ἡ ἀπουσία τῆς Ἀγιορειτικῆς παρρησίας

Αὐτὰ ὅμως δὲν τὰ πιστεύουν καθόλου οἱ σημερινοὶ ἐπίσκοποι καὶ οἱ Ἁγιορεῖται ἡγούμενοι, γι' αὐτὸ καὶ διώκουν κάθε ἐπικριτὴ τους. Γιὰ νὰ μὴν ἀναφερθοῦμε στὸ παρελθόν, ἀρκοῦν τὰ πρόσφατα παραδείγματα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μὲ τὸν διωγμὸν τῶν πατέρων τῆς Σκήτης τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ καὶ τῶν Ζηλωτῶν πατέρων γενικώτερον ἐπὶ πατριαρχείας Βαρθολομαίου, διὰ νὰ βεβαιώσουν τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Καὶ ἐνῶ βλέπουν ὀλοκάθαρα ὅτι ἀπεμπολεῖται ἡ μοναδικότης τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπό τους καὶ ὅτι τὸ αὐτοδιοίκητο ἔχει καταντήσῃ παρελθόν, ἀφοῦ τοὺς ἀπειλεῖ διὰ τηλεφωνημάτων καὶ FAX, προκειμένου νὰ μὴ φέρνουν ἀντίσταση στὶς ἀξιώσεις τους(!), αὐτοὶ συνεχίζουν νὰ ἐκζητοῦν «μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς του»...

Διὰ νὰ εἴμεθα ὅμως ἀμερόληπτοι, δημοσιεύουμε κατωτέρω ἀποσπάσματα ἀπὸ διαμαρτυρίες τοὺς σχετικῶς μὲ τὴν ἑνωσιν Ὀρθοδόξων καὶ Μονοφυσιτῶν καὶ

